

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIII. évfolyam 9. szám

2019. szeptember

*„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot
megnyeri, lelkében pedig kárt vall?”*

Máté 16:26/a

Útmutató szerinti 2019. Évi Jelige
„Törekedj békességre, és kövesd azt.”
Zsoltárok 34:15

Egyházunk 2019. Évi Jeliséje:
„Az ajtó előtt állok és zörgetek!” Jelenések 3,20

Tervezett szeptemberi programjaink:

- 1-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai istentisztelet: Az úrvacsora ünnepe** (Lukács 13:23,25)
- 8-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Az áldás feltételei és következményei** (I. Mózes 12:1-4)
- 15-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Áldás és szenvedés** (I. Mózes 32:23-32)
- 22-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Áldást kapni és áldást adni** (IV. Mózes 6:22-27)
- 23-24-én **lelkésztalálkozó** Alsózsoltán
- 26-29-ig **Női csendesnapok** lesznek Balatonföldváron
- 28-án, szombaton **Hajléktalan szolgálat**
- 29-én, 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Kell-e „hitvallás”?**
(V. Mózes 6:4-5)

Rendszeres programjaink:

- Szerdán 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)
- Csütörtökön 17 órakor **házcsoport** van Pécssett (változó helyszínnel)
- Pénteken 17 órakor **bibliórát** tartunk Hidason
- Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
15⁰⁰ órakor Hidason
- Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.
Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.
Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Média programok

6-án, pénteken **Methodista félóra** műsor lesz 13 óra 30 perckor
a Kossuth Rádióban

22-én, vasárnap **Methodista rádiós istentisztelet** lesz 10 óra 05 perckor
a Kossuth rádióban

Születésnaposoknak

*Uram, áldalak,
mert irgalmaddal megmentettél.
Áldalak Uram,
mert bölcseséged irányít engem.
Áldalak Uram,
mert hatalmad védelme alatt állok.
Áldalak Uram,
mert kegyelmed megszentelt.
Áldalak Uram,
mert jóságod felemelt.
Magdeburgi Matild*

***Kívánjuk, hogy legyen tele az életük
ezekkel az áldásokkal!***

... Vessződ és botod megvigasztal engem

Ami bátorít

Isten jelenlétének konkrét hatásai is vannak. A Zsoltárt imádkozó még egyszer előveszi a pásztor képét: Vessződ és botod megvigasztal engem – mondja. Ez a pásztor alapfelszereltségére utal. A vessző, vagy karó egy erős bunkósbotot jelent, amellyel a pásztor a juhokat megvédte vadállatokkal, vadászó kutyákkal, vagy tolvajokkal szemben. A bot, a hosszú pásztorbot, amellyel a juhokat finoman, vagy határozottan a helyes útra tereli. Mindkettő jelkép arra vonatkozóan, hogy mi jellemzi a jó pásztort: védelmet nyújt, és helyes útra terel.

Persze feltűnő, amit erről a felszerelésről olvashatunk. Hogy a vessző és bot vigasztal, azon kicsit csodálkozunk. Két megfigyelés segít abban, hogy ezt megértsük. A héber nyelvben a vigasztalás szó gyakran bátorítást is jelent. Amikor pl. Ézsaiás 40:1-ben Isten a követét azzal bízta meg, hogy: „vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet”, akkor ez nem azt jelenti, hogy vigasztalják meg Izraelt hazájuk elvesztésére vonatkozóan. Nem, bátorítaniuk kell a népet, mert a visszavezető út már el van készítve. Emiatt itt is így lehet fordítani: Vessződ és botod bátorít engem. A veszélyes helyzetben az a tudat, hogy van itt valaki, aki megvéd, és a helyes útra vezet engem, az felbátorít arra, hogy velem együtt útra keljek.

De ott is, ahol vigasztalásról van szó, a Bibliában nem csak az áll, hogy kíséreljünk meg valakit jó szavakkal átsegíteni olyan helyzetben, amelyen nem lehet változtatni. Mindenesetben azt is jelenti, hogy álljunk mellé, és kíséreljük el útján. A Zsoltár nem mutatja be, hogy a pásztor miképpen zavarja el botjával a támadókat. Isten nem egyszerűen villámlással és dörgéssel avatkozik közbe. De Ő a sötét völgyben is jelen van. És én tudom, hogy Istennek meg vannak az eszközei arra, hogy segítsen, és hogy megvédjen engem, ez megvigasztal és bátorít.

Asztalt terítesz nekem

Díszvendég Istennél

A kép hirtelen megváltozik (5. vers). Istent már nem pásztorhoz hasonítja, hanem vendéglátóhoz, még hozzá olyan vendéglátóhoz, aki egész személyesen gondoskodik vendégéről.

Asztalt terítesz nekem, így hangozna a mai német nyelven az a csodálkozó kifejezés, amit Luther olyan ünnepélyesen fordít, „Te asztalt készítesz elő nekem” formában.

Mi inspirálta a zsoltárimádkozót ennek a képnek a megfogalmazására? Feltételezhető, hogy ezek a templomban lezajlott étkezések voltak, amelyekre bizonyos fajtájú áldozatokkal összefüggésben került sor. Az úgynevezett hálaáldozatoknál az oltáron az áldozati állatnak csak a zsírját égették el, a húsból a jobb combját a papok kapták meg, a maradékot pedig az áldozatot bemutatók egy ünnepi lakomán fogyasztották el. Úgy

képzelték el, hogy Isten is részt vesz ezen a lakomán, mindenesetre ilyenkor Istent vendégnek tekintették, akiket az áldozat bemutatók vendéglátóként vendégláltak meg!

A Zsoltárt imádkozó teljesen másként látja a helyzetet. Átélté, hogy élete során Isten vált a vendéglátóvá, olyan vendéglátóvá, aki őt ünnepi lakomán vendégeli meg, ahogy az ember a díszvendéget szolgálja ki. Nem tudjuk biztosan, hogy milyen szituációban tudatosult ez benne. Talán ez éppen egy templomi áldozati lakomán történt, amely során világossá vált számára: nem én vagyok Isten vendéglátója, nem, hanem Isten a kegyelmével szolgál ki engem.

Azonban e mögött, az Istenről, mint vendéglátóról alkotott kép mögött bizonyára több minden rejtőzik, mint egy áldozati lakomán szerzett élmény. Az imádkozó hálát mond Istennek mindazért a jóságért, amelyet élete során, gazdagon tapasztalt meg. Knut Trautwein-Hörl egy gyermekdalban nagyon szépen írta körül mai szavakkal: „Az életre vagyunk hivatalosak, vendéglátónk Isten, szeretetét akarja adni nekünk, nem egy nagyszerű ajánlat ez?” A lakoma bősége Isten szeretete gazdagságának képe.

Ellenségeim szeme láttára

Teljesen elfogadva

Miért jelennek meg az imádkozó ellenségei az Isten által neki készített ünnepi lakomán? Növeli az élvezetet, hogy nekik is végig kell ezt nézniük? Néhányan azt feltételezik, hogy itt egy különleges helyzetre történik célzás. Ha a vád alatt álló emberek a templomban kerestek jogorvoslatot, akkor az Isten nevében hozott ítéletet állítólag egy áldozati lakoma keretében hirdették ki. A vádlott és a vádló találkoztak, és a vád alóli felszabadítást az által hirdették ki, és hajtották végre, hogy a vádlottat elsőnek szolgálták ki ellenfele szeme láttára. Ezzel nyilvánosan demonstrálták: Ez az ember ismét teljes mértékben részese az Istennel és népével való közösségnek. Megtörtént a rehabilitálása.

Nem biztos, hogy a Zsoltár valóban ilyen fajta ítélethirdetést céloz. Egy azonban biztos: itt a megigazulásról van szó. Ha a régi keleten valakit meghívtak, hogy vele együtt étkezzenek, akkor ez annak a jele volt, hogy ezt a személyt teljes mértékben elfogadták, adaptálták. Ha az imádkozó

azért mond köszönetet Istennek, hogy megteríti neki az asztalt, még hozzá ellenségei szeme láttára is, akkor azt mondja ezzel a képpel, hogy: Isten mellettem áll, és elfogad engem, azon vádak mellett is, amit mások fogalmaznak meg velem szemben, vagy amik bennem is felerősödnek.

„Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük!” Ezt farizeusok és írástudók vetik Jézus szemére, mert vámszedőkkel és más rossz hírű emberekkel ült egy asztalhoz (Lukács 15:1-2). Jézus azonban védekezik, Isten azért terít asztalt ezeknek az embereknek, mert örül, hogy visszatáltak hozzá. Mint egy apa, aki levágot egy hizlalt borjút, és ünnepi lakomát készített belőle, mert az elveszettnek hitt fia visszatért, így örül Isten mindenkinek, aki hozzá hazatér. Még ha az egyeseknek nem tetszik is, Isten kitart szeretete mellett.

DR. WALTER KLAIBER: „ISTEN OLTALMÁBAN”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Örüljetez az Úrban!

Örüljetez az Úrban mindenkor!

Ismét mondom: örüljetez. A ti szelídségez legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel! Semmiért se aggódzatok, hanem imádságban és könyörögsben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt!

Filippi 4:4-6.

Nem tudjuk irányítani a világot, de rábízhatjuk Istenre. A békeség elérhető számunkra, de nem a problémák hiánya miatt, hanem a Mindenható jelenléte miatt. Ahelyett, hogy a világban lévő káoszt tükrözzük magunkban, dönthetünk úgy, hogy örvendezünk Isten mindenhatóságában.

Az első védelmi vonal az aggóadás ellen az, ha örülünk az Úrban – nem a problémára koncentrálnunk, hanem Isten felé fordítjuk az elménket. Ugyanis nincs az a probléma, amit Isten ne tudna kezelni.

Az aggóadás nem maga a tomboló vihar, hanem a félelem, hogy valamikor ki fog törni a vihar. Az aggóadás egy nagy kupac „mi lenne, ha”. Az aggóadás, vagy más néven szorongás szó a latinból származik, és azt jelenti: beszorítani, összenyomni. A szorítása elveszi az álmodat, leszívja az energiádat, és egész valódra negatív hatással van. Az aggóadás a félelem

közeli rokona, de nem az ikertestvére. A félelem látja a fenyegető veszélyt, míg a szorongás elképzeli azt.

Azt tanították nekünk, hogy a keresztény élet egy békességben bővelkedő élet. És amikor nincs békességünk, azt feltételezzük, hogy a probléma bennünk van, ami büntudathoz vezet. Azonban, míg az aggodalom jelenléte elkerülhetetlen, az aggodalom börtöne választható.

Amikor Pál azt írja, hogy „semmi felől ne aggódjatok”, akkor egy folyamatban lévő állapotra utal. Szavait úgy is fordíthatnánk, hogy „ne hagyjátok, hogy bármi is az életben állandó fojtogató szorításában tartson”.

Pál receptje az aggodásra az a felhívás, hogy „örüljete az Úrban”. Ez nem egy érzésre hív, hanem egy döntésre.

Isten szuverenitása azt jelenti, hogy irányítása alatt tartja a dolgokat. Isten munkálkodik a teremtett világ minden részletében és minden részletén keresztül, hogy elérje isteni célját. Ahhoz, hogy örvendezni tudjunk az Úrban, mélyen hinnünk kell Isten szuverenitásában az életünk felett. Minél inkább hiszünk az Ő irányításában, annál inkább el tudjuk engedni a saját kezünkől az irányítást.

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.” (Róma 8:28)

Örüljete az Úrban!

MAX LUCADO

Ha elégedett akarsz lenni

Ne engedd meg magadnak,
hogy panaszkodj -
még az időjárás miatt sem!

Ne játssz el a gondolattal
mi lett volna, ha
a dolgok másképpen alakulnak!

Ne képzeld magadat
más körülmények közé,
vagy más helyre!

Ne aggodalmaskodj
a holnap miatt -
ne feledd,
a holnap nem a miénk,
hanem Istené!

Ne hasonlítsd össze
sorsodat máséval!

ELLA SPEES

Jöhet bármi idő

Régebben úgy hittem
megöl az árvaság.
Ágas-bogas erdőt jártam,
szomjúhoztam, éheztem, fáztam,
de éltető forrásra sose találtam.

Alattam göröngyös, durva föld hangja szólt,
gonosz szókkal dajkált és altatott.
Azt hittem nem lesz már virágos, zöld a rét
s megadja ívelő madarak eledelét.

Még egyszer csak felettem megnyílt az égbolt,
rajta a milliárd csillag csak hallgatott.
Hiába faggattam őket magamban:
Ti mi végre vagytok ott fent a tinta kék égben,
a felfoghatatlan világmindenségben?

Egy kedves hangtól dobbant meg a szívem,
épp hontalanságom keserű berkiben:
„Ébredj fiú,
kövess engem, s ne félj!
Az én terhem könnyű,
mert a szeretet áldott szenvedély.”

Azóta a jelenben élek,
sorsom Jézus kezében rég,
s jöhet bármi viharos idő,
Bennem Jézus tüze ég.

TOLDI LÁSZLÓ

A játékos

Ügyes hazudozó voltam, még sem tudtam megakadályozni, hogy reménytelenül el ne adósodjam. Annyira ment a dolog, hogy a gázművek ki akarta kapcsolni a gázt, a posta azzal fenyegetett, hogy kikapcsolja a telefont, és a benzinkutas nem akarat több benzint tölteni a kocsim-

ba. Mivel biztos állásom volt - szakács voltam egy luxusszállodában - jó ajánlásokat tudtam beszerezni. Ezzel egy hitelintézethez fordultam, ahol nagyobb kölcsönt kaptam. Igaz, hogy magasabb kamatra. Ez a kölcsön egy hónapra sem volt elég. Volt ugyanis egy szenvedélyem: a fogadás. A pénzt a lóversenypályán adtam ki. Halálbiztos lovakra tettem, de csak ritkán nyertem. Maradék pénzemmel Renoba utaztam, a kaszinóban és az automatákon játszottam. Másnap reggelre egyetlen centem sem maradt.

Mindig mélyebbre süllyedtem

Miután minden kézpénzemet eljátszottam, mindent elzálogosítottam, ami saját, vagy feleségem tulajdonát képezte, a hifitoronytól kezdve az írógépig. Utána egy kollégám összeismertetett egy bukmékerrel, aki elfogadta fogadásaimat. Továbbra is vesztettem. A bukméker összehozott egy uzsorással, aki óriási kamatra adott kölcsönöket. Továbbra is vesztettem. Végül annyira kétségbe voltam esve, hogy elmentem apámhoz. Azt hazudtam, hogy Sandrát, a feleségemet rögtön meg kell operálni, az operáció pedig 5000 dollárba fog kerülni. Ezzel az összeggel rögtön kifizettem az uzsorást, aki azzal fenyegetett, hogy megver, ha nem fizetek. Ezer dollárom maradt. Ezt egyetlen nap alatt vesztettem el a lóversenypályán. Sandra mindennek ellenére még mindig bízott bennem. Családjához fordult, és kérte őket, hogy segítsenek. A pénzből ki tudtuk fizetni az adóságainknak egy részét.

A sztrájk és következményei

A legtöbb nagy szálloda alkalmazottai sztrájkba léptek. Engem sztrájkörnek állítottak. De éppen most fogott el a vágy a játék után. Bár csak heti 50 dollárt kaptam sztrájkpénztárunkból, megint a fogadóirodámba vittem a pénzt, és elvesztettem. Sandra már régen tudta, mit csinálok. Sírt! Dühösen mondtam: - Ki kell kapcsolódnom, és csak biztos lóra tessek. - Sandra tehetetlenül nézett rám. Végül így szólt: - Én ezt már nem bírom, elhagylak.

- Hagyj itt - mondtam - olyan mindegy! - Tényleg elment. Erre nem számítottam. Nem ittam, és nem futottam nők után sem. Nem tetszett, hogy feleségem ennyire odavolt a fogadásaim miatt.

Aztán levelet kaptam egy ügyvédtől. Sandra beadta a válókeresetet. Jó, gondoltam, legyen meg a szabadsága, van még más nő is a világon.

Egy hónap múlva abbahagyták a szállodánkban a sztrájkot. Újra felvettem a munkát, de nem voltam képes rendesen ellátni. Egy nap aztán váratlanul felmondtak.

Véget akarok vetni az életemnek

Mivel nem tudtam kifizetni az olcsó szállodai szoba árát, onnan is kidobtak. Nem volt egyetlen centem sem, és éhes voltam. Megpróbáltam az utcán koldulni, de nem volt sikerem velem. Aztán a csövesekhez társultam, akik hátsó udvarokban, kapuk és hidak alatt éltek. Mindent elvesztettem. Még a családom sem akart tudni rólam, mert hazudtam nekik, és becsaptam őket. 23 éves voltam, és nem volt bátorságom tovább élni. Elhatároztam, hogy leugrom a Golden Gate hídról.

Kétségbeesésemben felmáztam az egyik hídfőtornyba. - Istenem, bocsáss meg! - mondtam hangosan, és hozzátettem: - Ha egyáltalán van Isten.

- Te, ott, várj csak! Nehogy leugorj! - kiáltotta egy mély hang alulról. Visszanéztem. Közvetlen alattam egy járőr állt, azok közül, akik rendszeresen ellenőrzik a környéket.

- Hallgass ide - mondta - beszéljünk egy kicsit.

- Nem! - kiáltottam dühösen - ne jöjjön közelebb, mert leugrom!

Csillapítóan szólt rám: - Semmi sem lehet olyan rossz, hogy az embernek el kelljen dobnia magát az életét. Mondd csak, mi nyomja a szívedet? Talán tudok segíteni.

- Nem, hagyjon békén. - Mire a rendőr: - Segíteni szeretnék. Keresztyén vagyok, bízz bennem!

Lent a hídon megláttam az autókat. Egyesek már megálltak, hogy lássál, hogy ugrom le. Hallottam, mikor az egyik így kiáltott? - Ugorj már! - Az öböl hullámaira meredtem. Életem romhalmaz volt. Mégis ebben a pillanatban kétségeim támadtak: Tényleg meg akarok halni?

A rendőr megint kérlelni kezdett: - Gyere le, kérlek. Segítek neked, megígérem. Isten szeret! Higgy nekem. Isten azt akarja, hogy élj! - Ekkor már nem akartam mindenáron leugorni. Lehajoltam a rendőrhöz, és segítségével lemáztam az acéltornyról. Egész testemben reszkettem. Aztán elvittek egy kórház pszichiátriai osztályára. Három napig tartottak megfigyelés alatt, aztán kiengedtek.

Egy fiatal férfi várt rám az előcsarnokban. - Emlékszel még rám? - Jól megnéztem: - Csak nem maga az a rendőr, aki lehozott a toronyból?

- De. Ma szabadnapom van. Azt mondták, ma engednek ki. - Rex Scottnak hívnak. Elvitt egy kis szállodába, amely családja egyik barátjé volt. Egy hétre előre kifizették nekem a bérét. Utána a városi misszióba vitt. Ott adtak valamit enni. Végül pedig egy állást szerzett nekem egy büfében. Attól kezdve rendszeresen meglátogatott. Egy este elmesélte, hogy miért hisz az Úr Jézusban.

Van egy barátod

aki egész idő alatt veled volt - mondta. Jézus Krisztusnak hívják. Segíteni akar rajtad. Az ő szemében nem vagy értéktelen. Még egyszer újra kezded az életed.

Képtelen voltam megérteni, de természetesen újra szerettem volna kezdeni mindent. Egyáltalán, amióta Rex törődött velem, sok minden megváltozott. Most értettem meg, hogy miért tette mindezt értem: Jézus Krisztus iránti szeretetből! Lassan engem is elfogott a vágy, hogy ezt az Úr Jézust megismerjem, és rábízam az életemet.

- Mit tegyek? - Rex letérdelt, és megfogta a kezem. Egyszerűen kérd az Úr Jézust, hogy jöjjön az életedbe. Mondd el neki: Uram, légy irgalmas hozzám, bűnössöz! - Elismételtem szavait. Tényleg békesség költözött a szívembe. Olyan volt, mintha nagy terhet vettek volna le a vállamról.

Utána kezdtem Bibliát olvasni, és csodálkozva állapítottam meg, hogy az Úr Jézusba vetett hitem az életemet és az emberekhez való viszonyomat - és régi szenvedélyemmel kapcsolatomat is - megváltoztatta.

Felhívtam a feleségemet. Elváltunk ugyan, de el kellett mesélnem neki, mit éltem át. Megállapítottuk, hogy még mindig szeretjük egymást, és elhatároztuk, hogy együtt kezdünk mindent előlről.

Még mindig törlesztem az adóságaimat, szüleimnek is, meg hitelezőimnek is. De most tudom, hogy életemnek van értelme. Gondokat és bánatokat okoztam mindenkinek, akik szerettek. Új életem a bizonyítéka, hogy az Úr Jézus teljesen meg tudja változtatni az ember életét. Minél jobban növekszem a hitben, annál bátrabban tudok ellenállni a kísértésnek. Szabad vagyok a kényszertől, nem kell már lóversenyekre járnom. Krisztussal végre szilárd talajt érzek a lábam alatt.

WILLIAM COZAD

„EVANGÉLIUMI ÉLETKÉPEK” CÍMŰ KÖNYVBŐL

Te ismersz minden emberi nyomorúságot

Úr Jézus Krisztus,
szegény voltál és nyomorult, fogoly és elhagyatott, akárcsak én.
Te ismersz minden emberi nyomorúságot,
velem maradsz akkor is, ha senki sem áll mellém,
nem felejtess el, megkeresel,
azt akarod, hogy megismerjelek és hozzád térjek.
Uram, hallom hívásod, s követlek.

Segíts nekem!
Szentlélek,
add, hogy higgyek olyan hittel,
amely megmenekít a kétségbeeséstől és a bűntől;
add, hogy Istent és az embereket olyan szeretettel szeressem,
amely eltöröl minden gyűlöletet és minden keserőséget,
add, hogy olyan reménységgel reméljek,
amely megszabadít a félelemtől és a csüggedéstől.
Taníts Jézus Krisztust megismernem és akaratát cselekednem.

DIETRICH BONHOEFFER
FORDÍTOTTA DR. TIRINGER ISTVÁN

A jó ember

Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.

Róma 12:21

Nevezük talán Bélának. Egy nagy baleseti kórház sebésze. Éppen ő volt az éjjeli ügyelet vezetője, amikor benyitott a szobájába a nővér, és jelentette, hogy a mentők behoztak egy öreg embert. Elütötte egy vigyázatlan motorkerékpáros. A segédorvos már megvizsgálta, ellátta, szerinte közvetlen beavatkozásra nincs szükség, bár eszméletlen. A 11-esbe vitték. Jelenleg transfúziót és infúziót kap. Tessék, itt vannak az iratai, személyazonossági igazolványa - a mentők hagyták itt.

Béla doktor fáradtan és álmosan belelapozott az iratokba, és abban a pillanatban minden álmosága elszállt. Felkapta a személyazonossági igazolványt, és sokáig nézte a fényképet. Újra és újra elolvasta a nevet. Semmi kétség: ő az, a Hajcsár, gyermekora réme, a „főintéző úr”, min-

den félelmük és nyomorúságuk okozója! Akitől mindenki rettegett, de talán senki se úgy, mint ő, az uradalmi bognár gyermeke. Akaratlanul arcához kapott, mintha érezné a pofonok helyét, az égő szégyent az arcán - néhány letört mákfejt... És mennyit kapott még azután is. Olykor azt sem tudta, miért. Csak úgy.

Újra ott érezte magát az óriási diófa rejtegető lombjai között, ahová ilyenkor menekült, s ahol ezerszer átgondolt bosszúterveit szövögette, amelyekben ő volt a Ludas Matyi, és a Hajcsár a Döbrögi. De sohase tudott semmit visszafizetni. A nagy változás szétdobta őket - és lám, ez az éjjel most ismét összehozta.

Most itt van! - Bosszú! - villant át rajta. Aztán valami ólmos fáradság zuhant rá. „Éjjeliőr” - olvasta a foglalkozás rovatot. Kezébe temette az arcát... Gyermekkorának minden nyomorúsága, szegénysége egyszerre sajgott benne.

Amikor felpillantott, zavartan nézett az órájára, és már kint is volt az ajtón. Belépett a II-es kórterembe. Az éjjeli tompított fényben meglátta a nővért, aki lebillent fejfel szunyókált a transzfúziós állvány mellett, amelynek tartályából cseppenként csurgott a vér - egy öreg, halálsápadt ember karjába, aki hunyt szemmel, borostásan feküdt a kórházi ágyon.

A nővér felnézett. Valamit hebegett.

- Menjen csak nővér, majd én vigyázok - mondta Béla doktor.
- De doktor úr, ön is fáradt, hosszúnapos...
- Menjen csak, és pihenjen egy fél órát, addig én itt leszek.

A nővér hálásan nézett az orvosra:

- Maga igazán jó ember. Köszönöm, valóban nagyon kimerült vagyok.
- A „jó ember” annak örült, hogy a nővér már kint van az ajtón.

- Jó ember... - gondolta. - Jó ember... Ha belém látna! - Aztán valami belényilalt. Szinte erőtlenül zöckent a nővér helyébe. Az öreg bognárt, apját látta maga előtt, ugyanilyen ősz, borostás arccal, ahogy a tisztaszobába vitték - hány éve is már?... Szél érte, amikor az uradalmi szekér tengelyét megemelte. Két nap, két éjjel ült az ágya szélén. S az öreg bognár egyre csak azt mondogatta, akadozó, hörgő hangon:

- Mi lesz veletek, mi lesz veletek?...

Újra hallotta saját gyermekhangját, ahogy bízta haldokló apját:

- Ne féljen, édesapám, beállok dolgozni, nem fogunk hiányt szenvedni semmiben, sem édesanyám, sem húgaim!... Orvos leszek - igen, akkor mondta ki először félve dédelgetett álmát, a nagyot, az elérhetetlent: - jó orvos leszek. - S most újra hallotta apja utolsó mondatát:

- Jó ember légy, fiam. Jó ember...

A beteg megmozdult az ágyon. Béla doktor a karjához ugrott, hogy ki ne csússzon a transzfúziós tű. Óvatosan lefogta a beteget. Nedves gézzel végigtörölte a nyirkos homlokot. Fénytelen két szem meredt rá.

- Én vagyok - mondta zavartan -, én vagyok, Dénes bácsi a bognárék Bélája.

Az öreg intező nézte, de nem látta. Csak a hang melege jutott el a tudatáig.

- Jó - lehelte, aztán lecsukódott a szeme.

A nővér lépett be a szobába.

- Pihentem egy kicsit. Most a doktor úron van a sor. Adjunk még vért?

- Nem. Azt hiszem, nem kell. Ha bármit észlel, szóljon azonnal. Reggel megműtjük a kisöregét. Megyek egy kis erőt gyűjteni. - Az ajtóból még visszaszólt: - Vigyázzon rá nagyon!

- Természetesen - mondta a nővér. - És a doktor úr hangjának melege még sokáig ott vibrált benne és az ágy körül.

- ...Hát, valahogy így történt - mondta el nekem egyszer ez a kiváló baleseti sebész ismerősöm. Szagगतottan, szemérmesen, el-elrvedezve beszélt. Aztán enyhe indulattal hozzátette:

- Ti mindig azt prédikáljátok: meg kell bocsátani, el kell felejteni, amit ellenünk vétettek. Én azt hiszem - mondta kissé elhalkulva -, nem lehet megbocsátani, és nem lehet felejteni sem. Adott pillanatban minden, de minden eszünkbe jut: a régi emlékek, a régi keserűséggel.

- De szeretni lehet. És cselekedni - mondtam. - Te is azt tetted.

GYÖKÖSSY ENDRE: „MAI PÉLDÁZATOK”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

A szeretet másik neve: idő

A padlás félhomályában a magas, hajlott hátú öregember még jobban meggörnyedve igyekezett odajutni a felhalmozott dobozokhoz az egyik padlásablak mellett. A pókhálókat félresöpörve leemelte a felső dobozt, s a fény felé tartva egyik fényképalbumot a másik után szedegette ki belőle. Valaha csillogó, most már megfakult tekintete vágyakozva várta, hogy meglássa azt, akiért feljött ide. Úgy indult az egész, hogy emlékeiből

előbukkant élete nagy szerelme, s tudta, hogy ezekben az albumokban található fényképet róla. Csendben, türelmesen lapozgatott, s pár pillanat múlva már el is sülyedt az emlékek tengerében. Világának forgása nem állt meg felesége elvesztésével, de a múlt emléke sokkal élőbb volt lelkében, mint a jelen magányossága. Ahogy félretette az egyik poros albumot, előkerült valami, ami a rég felnőtt fia gyermekkori naplójának tűnt. Nem emlékezett, hogy valaha is járt volna a kezében, vagy hogy tudomása lett volna arról, hogy kislánya naplót vezet. Minek őrizgette Elisabeth mindig a gyerekek régi lomjait? - morfondírozott, ősz fejét csóválva.

Felnyitva a megsárgult lapokat, egy rövid mondatra esett a tekintete, ami önkéntelen mosolyra készítette. A szeme csillogása is visszatért egy percre, ahogy a szívét megérintő kedves szavakat olvasta. Hallotta a kisfiú hangját, aki túl gyorsan nőtt fel ugyanebben a házban, és akinek a hangja az évek során teljesen elhalkult az emlékezetében. A padlás teljes csöndje és a tiszta lelkű hét éves kisfiú szavainak varázsa élete egy elfeledett korszakába repítette vissza az öregembert. Újra belenyúlt a dobozba, és ugyanarra az évre szóló saját régi üzleti naplóját vette ki belőle. Leült egy ócska asztal mellé az ablak alá, és egymás mellé tette a két naplót. Az övé bőrkötésű volt, a neve aranyozott betűkkel belevésve. A fiáé gyűrött, kopott volt, alig látszott már rajta a Jimmy felirat. Öreg ujjával végigsimított a betűkön, mintha újra tisztán láthatóvá akarná tenni az idő és a használat során megkopott nevet.

Kinyitotta saját naplóját, s tekintete egy mondatra esett, ami egyedül állt egyik lapon. Feltűnt, mert a többi napok tele voltak bejegyzésekkel. Önnön gondos keze írásával ezek a szavak álltak az oldalon:

„Az egész napot elvesztegettem Jimmyvel való horgászatra. Nem fogtunk semmit.”

Nagyot sóhajtott, majd remegő kézzel megkereste Jimmy naplójában ugyanazt a napot, június 4-ét. Erősen megnyomott, még tétova, nagy betűkkel ez volt odaírva:

„Apával horgászni voltunk. Életem legszebb napja.”

„Arra jutottam, hogy nem lehet megérteni, miért vannak úgy a dolgok, ahogy vannak. Ugyan kicsoda tudná felfogni és megmagyarázni?”

Prédikátor 7:24

LANCE WUBBLES

Jaj, uram, mit tegyünk?

Nézzük meg, milyen hatása van a megnyílt szemeknek a mindennapi életünkre nézve. A lelki szemeink megnyílása ugyanis nem valami ködös, ezoterikus megtapasztalás, hanem teljesen konkrét, a mindennapi életünket gyökerestül átformáló hatással van ránk.

A Királyok második könyvében olvashatunk egy történetet, amelyben az arámok királya „lovakat, harci kocsikat és tekintélyes sereget” küldött Dotán városába, hogy elfogják Elizeus prófétát. A „tekintélyes” arám sereg éjjel körülvette a várost, így a prófétának - emberileg szólva - esélye sem maradt a menekülésre. Hajnalban Elizeus szolgálja észrevette a hatalmas sereget, és mivel valami azt súgta neki, hogy a brutális arám hadsereg nem a próféta életműdíjának átadására érkezett Dotán városába, rettentően megijedt. Így szólt Elizeushoz:

„Jaj, uram! Mit tegyünk? (II. Kir. 6:15)

Azt hiszem, el tudjuk képzelni, hogy ebben a kérdésben elsősorban nem a tanácstalan dilemmáztatás, és nem is az őszinte szakmai érdeklődés, hanem a zsigeri, jeges halálfélelem érződik. Ekkor Elizeus így felelt:

„Ne fél, mert többen vannak velünk, mint ellenünk!” (II. Kir. 6:16)

Gyaníthatjuk, hogy a próféta szó nem teljesen nyugtatta meg a derék szolgát. Talán mi is ismerjük azokat a helyzeteket, amikor óriási bajba, veszélybe kerülünk, fenyegetve érezzük magunkat, egészségünket, egzisztenciánkat, vagy a szeretteinket, és akkor egy kedves hívő testvér fölnyeneskedő magabiztossággal elmond egy szép ígét a megnyugtatónkra. Ilyenkor a szívünk mélyén tudjuk, hogy valahol igaza van, de abban a helyzetben és pillanatban homályosnak és távolinak tűnik a mennyei szózat. Így volt ezzel a szolgál is, mert Elizeus nem állt meg ezen a ponton, hanem folytatta:

„Elizeus így imádkozott: Uram, nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az Úr megnyitotta a szolgának a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal” (II. Kir. 6:17)

És itt meg is érkeztünk a lényeghez: ott a hatalmas hadsereg és a két védtelennek tűnő ember. Csak hogy egy dimenzió hiányzik ahhoz, hogy reális képet alkothassunk a teljes valóságról, és ezt a dimenziót látja, érzékeli Elizeus próféta. Nem arról van szó, hogy Elizeus extrém képességgel rendelkezett, mint valami ókori X-Man. Elizeus egyszerűen csak hitt.

Látta a láthatatlant, és teljesen konkrétan, gyakorlati módon számolt ezzel a dimenzióval. Neki még „csak” az adatott meg, hogy lássa, hogy többen vannak velük, mint ellenük, de már e tudásból halált megvető bátorságot, illetve sztoikus nyugalmat tudott meríteni. Nekünk már az is kijelentett: **„Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?” (Róma 8:31)**, mégis végig idegeskedjük az életünket, képesek vagyunk belebetegedni félelmeinkbe, szorongunk, rettegünk, aggodalmaskodunk. Ugyanúgy megrémülünk, mint Elizeus szolgája, összeomlunk, magunk alá zuhanunk, és elkeseredünk. Pedig Krisztusban lehetőségünk van egy új szemszögből ránézni életünk eseményeire. Képzeld el, amikor Elizeus imádsága után megnyíltak a szolga szemei! Még mindig látta az ellenük kivonuló hadsereget, de már a tüzes lovakat és harci szekereket is láthatta. Abban a pillanatban megnyugodhatott, helyreállhatott a vércukorszintje és a vérnyomása, elpárologhatott a lelkét bénító pánik. Milyen csodás pillanat lehetett ez. És most képzeljük el, hogy velünk történik meg, és átéljük ezt a megnyugvást, békességet. Látjuk a minket szorongató ellenséget, látjuk életünk bizonytalanságait, a munkahelyi problémákat, anyagi szükségleteinket, kapcsolati nehézségeinket, de megnyílik a szemünk arra, hogy lássuk, már semmi olyan nem történhet velünk, ami Isten szeretet-tervébe ne simulna bele.

Elmesélem, hogy hogyan nyílt meg a szemem egy egészen konkrét krízishelyzetben erre az új dimenzióra. Egy alkalommal a Fesztiválzenekarral turnéztunk a Távol-Keleten. Éppen a Japán tenger fölött repültünk, amikor egy hatalmas vihar kezdte dobálni a repülőgépet. A gép hatalmasakat ugrott, rázkódott, néha hirtelen vesztett a repülési magasságából, hogy aztán vad emelkedésbe kezdjen. Én magam az ablaknál ültem, mellettem pedig egy világhírű zongoravirtuóz ült, vidáman beszélgettünk, egészen a vihar kitörésének pillanatáig. Amikor a tánc elkezdődött, az ülészomszédom elsápadt, és iz-zadni kezdett. Mit mondjak, nekem is furcsa érzéseim támadtak.

Ahogy kinéztem az ablakon, láttam, hogy a Boeing 747-es gép óriási szárnyai úgy lengedeznek a viharban, mintha papírból lenné-

nek, villámok csapkodtak mindenfelé, a gép teste pedig vadul rázkódott. Az éjszakai viharban olyan kiszolgáltatottnak tűnt az amúgy büszke, hatalmas gép, mint egy papírhajó a viharos óceán vizén. Erről eszembe is jutott a történet, amikor az óceánjáró hajó nagy viharba kerül, és a matróz falfehér arccal kérdezi a kapitányt:

- Mondja Kapitány úr, milyen messze vagyunk a szárazföldtől?

- Úgy hat kilométerre, - mondja a kapitány.

- Hú, az jó! Nincs is olyan messze. És melyik irányban? - kérdi megkönnyebbülten a matróz.

- Lefelé. - Így a kapitány.

Abban a helyzetben tíz kilométerre volt tőlünk a tengervíz felszíne, alatta pedig - tekintettel arra, hogy a Mariana-árok fölött repültünk - további tizenegy kilométer mélységben a szilárd talaj, amit ráadásul szárazföldnek sem igen lehetne nevezni. Igyekeztem kizárni a tudatomból, hogy mennyire kiszolgáltatott helyzetben vagyok, de valahogy minden újabb rázkódásnál visszakúszott a szívembe a félelem. A családomra gondoltam, a gyermekeim arcára, és azért imádkoztam, hogy baj nélkül földet érjünk Tokióban.

És akkor hirtelen megszólalt bennem egy ige:

„Elöl és hátul körülzártál engem, és fölöttem tartod kezedet.”
(Zsoltár 139:5)

Mondjuk szívesen vettem volna ott és akkor, ha az is meg lenne írva, hogy alattam is tart egy kezet, mert éppen arrafelé hiányzott legjobban valami biztos, de az ige így is elég volt arra, hogy abban a pillanatban megtörténjen a szívemben az a csoda, amikor Jézus lecsendesítette a háborgó tengert. Miközben a vihar tombolt odakint, teljes szélcsend lett odabent, a szívemben végtelen nyugalom áradt szét. Onnantól kezdve hiába néztem, ahogy a szárny le-föl csapódik a viharban, hiába dobált minket a szél, a szívemben teljes békesség volt. Tudtam, hogy a sorsom nem a szárny teherbírásán, nem a kapitány felkészültségén, és nem is a vaktában csapkodó villámok véletlenszerű irányán múlik. A belső szobámban teljes csend honolt, mert láttam, ahogy a szárny ugyan ráfekszik a viharos légáramlatokra, de az egész gépet körülveszi Isten gondviselő szeretete.

Nem azért, mert ezen ige alapján biztos lettem volna abban, hogy semmi baj nem történhet velem és a géppel, hanem azért, mert bármi is történik, az csakis Isten szeretetén belül történhet. Ha még élnem kell, akkor még abban az esetben is épségben érek földet, ha tízszer ekkora vihar tombol körülöttünk, három villám csap a géptestbe egymás után,

és mindkét szárny a tengerbe pottyán, Ha viszont magához akar hívni az Úr, akkor az otthonomban, egy nyugágyban koktélozva sem lennék nagyobb biztonságban, mint a Japán-tenger fölött tíz kilométerrel egy vihartól dobált fém kapszulában. Azóta mélyen a szívembe íródott, hogy nem a szárny tartja a levegőben a repülőt, nem a biztonsági öv oltalmaz az autóban, nem a jól fizető állásról szóló szerződések adnak anyagi biztonságot a családomnak, és nem az egészséges életmódom miatt élek még. Persze jó, ha van szárny a repülőn, bekapcsolom a biztonsági övet, ha van jó állás, és érdemes egészségesen élni. A lényeg, hogy mindezek mögött van még egy láthatatlan dimenzió, amellyel meg kell tanulnunk számolni a mindennapi élet kihívásai között.

BOLYKI LÁSZLÓ: „PEDIG MI AZT HITTÜK”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL IDÉZVE

Szeptember

Vége a vakációnak.
Megnyílnak az iskola kapui.
Jó, vagy rossz kedvvel reggel
útnak indul a gyermekserег.
Büszke s aggódó szívvel
nézünk utánuk. Urunk,
áld meg gyermekeinket!

HERJECZKI GÉZA

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel. Címe: <http://pecsimetodista.hu/> A régi honlap is elérhető még. **Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!**

A honlapra, vagy a hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Ősz

Uram, búcsúzik az élet,
mert a gyümölcsök megértek,
meleg nyárnak vége lett.
Elszáll a vándormadár is,
és megborzong a virág is.
Hullanak a levelek
aranyszínű szemfödélnek.
Egyre csendesebb az ének.
De borongós ég alatt
most az őszért áldalak.

Üzensz sárguló levélen,
és élém írod az égen
vándormadarak jelét,
hogy mélyen szívembe rejtsem,
vándoroltom ne felejtsem,
vándoroljak Tefeléd.
Mind korábban itt az este.
Megért a szőlő gerezdje.
Hadd mondjak, Uram, neked,
mindezért dicséretet.

Köszönetet a ködért is,
a lehulló levélért is,
minden gyümölcsért a fán.
Röptéért vándormadárnak.
Hirdessétek, könnyű szárnyak,
hogy van melegebb hazám!
Át a ködön, át az éjen
édes zengéssel kísérfen
dér belepte réteken
őszi hálaénekiem!

T Ú R M E Z E I E R Z S É B E T

